

การบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ในการดำเนินการทางการเมือง

The Management for lead Policies to the Practice in Political Administration.

รองศาสตราจารย์ ดร. วงศ์พัฒนา ศรีประเสริฐ¹
Assoc. Prof. Dr. Wongpattana Sriprasert²

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ 2) การนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง และ 3) แนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมือง ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนของการวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ คือ วิธีการสัมภาษณ์เจาะลึกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ประกอบด้วยผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จาก 10 องค์กร จำนวน 20 คน กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน จำนวน 20 คน และการสนทนากลุ่มกับตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ จำนวน 20 คน จากการวิจัยพบว่า

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่นิยมใช้กันจนมาถึงทุกวันนี้ ก็คือ หลักการบริหาร หรือ POSDCoRB ประกอบด้วย การวางแผน (P-Planning) การจัดองค์กร (O-Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (S-Staffing) การอำนวยการหรือการสั่งการ (D-Directing)

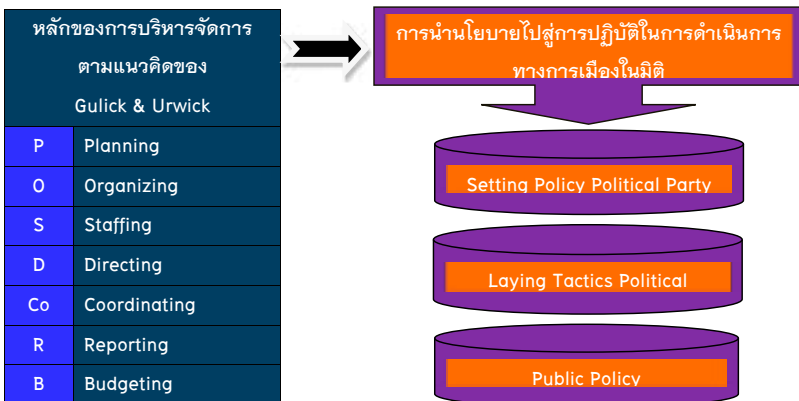
¹ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม.
เบอร์โทรศัพท์ : 043-723555, เบอร์มือถือ : 081-7399018. อีเมล : wongpatt.s@gmail.com

² Associate Dean for Academic Affairs, Faculty of political Science and Public Administrative, Maha Sarakham Rajabhat University, Maha Sarakham Province.
Phone No. : 043-723555, Mobile No : 081-7399018. Email : wongpatt.s@gmail.com

การประสานงาน (Co-Coordinating) การรายงาน (R-Reporting) และการบริหาร และการควบคุมงบประมาณ (B-Budgeting)

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนมากมีความเห็นว่า การนำนโยบายไปสู่การกำหนดการ ดำเนินการทางการเมือง มีความสำคัญต่อพรรคการเมืองโดยเฉพาะเป็นฐานข้อมูล (Database) เพื่อใช้กำหนดสิ่งที่เป็นหลักของพรรคการเมือง 3 ประการคือ ประการแรก คือ ใช้ในการกำหนดนโยบายพรรคการเมือง ประการที่สองคือ ใช้ในการวางแนวทาง หรือกำหนดยุทธวิธีทางการเมืองของพรรคการเมือง และประการสุดท้ายคือ ใช้ในการ กำหนดนโยบายสาธารณะที่พรรคการเมืองจะนำไปปฏิบัติต่อประชาชนและประเทศชาติ

พรรคการเมือง ควรมีแนวทางในการกำหนดกรอบของตัวแบบการบริหารจัดการ เพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองในมิติของการวาง นโยบายพรรคการเมือง (The Dimension of Setting Policy Political Party) การวางยุทธ วิธีทางการเมือง (The Dimension of Laying Tactics Political) และมิติของนโยบาย สาธารณะ (The Political Dimension of Public Policy) ที่สัมพันธ์ผล โดยมีหลักการ บริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ตามรูปแบบที่เรียกว่า “POSDCoRB > Pop Tap Pup” Model ดังแสดงไว้ในแผนภาพด้านล่าง

แผนภาพ : รูปแบบการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองในมิติต่างๆ

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ, การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ และการดำเนินการทางการเมือง

ABSTRACT

This research was aimed to study Thai people's entire corporate culture which supportively related to run their own role as native people following with helpful ways for its leveraging leading to success on Thai politics. Qualitative method via in-depth interview was applied. The informants were allocated from 3 groups covering head of government provincial units from 19 provinces, non-government/private industrial council of Thailand, and faculties in university/universities. Content analysis were conducted for data group extraction. The results revealed as follows;

According to Thai people's entire corporate culture which supportively related to run their own role as native people showed 4 aspects and respectively sequenced from higher to lower as providing opportunity : PO ,providing honor : PH, alliance network :AN , and emotional bond following with deep feeling toward organization(Emotional involvement : EI. These 4 aspects were form specific model as "POPHANEI". 3 effective mains related to all of the 4 aspects were found comprising characteristics of administrator or leader, kind of organization, kind of inside staffs.3 factors enabled corporate reflection were a,) traditional practice and regulation, b.) fame ,and c.) identity/logotype.

Considering to helpful ways for its leveraging leading to success on Thai politics 5 sequentially steps were found as 1.) identify target culture or core corporate values,2.)establish responsible central unit or middle corporate culture center, 3.) communicate the essence on every 4 aspects of such entire culture to related ones and bring them

into concrete practice, 4.) examine and evaluate the practice following postulated POPHANEI Model above.

Keywords : The Management. lead Policies to the Practice, and Political Administration.

ภูมิหลัง

ตามธรรมชาติแล้ว สังคมการเมืองไทยจะมีกลุ่มของบุคคลที่มีความคิดเห็นทางการเมืองคล้ายๆ กันหรือมีอุดมคติทางการเมืองในแนวทางเดียวกันรวมตัวกัน เพื่อให้มีการต่อสู้แข่งขันทางการเมืองตามวิถีทางการปกครองแบบประชาธิปไตยทั้งนี้เพื่อต่อรองผลประโยชน์ต่างๆ หรือเพื่อมุ่งหวังเข้าไปเป็นรัฐบาลทำหน้าที่บริหารประเทศ (Lawler III, Edward E. 2011, p.34) ซึ่งกลุ่มบุคคลดังกล่าว ก็คือ “พรรคการเมือง” พรรคการเมืองจึงหมายถึง กลุ่มของประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครองหรือรัฐ โดยคณะบุคคลที่มีอุดม การณ์ทางการเมืองเดียวกัน คล้ายคลึงกันมารวมกันเพื่อดำเนินกิจกรรมทางการเมืองโดยมีจุดหมายที่จะเป็น ตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่จัดตั้งรัฐบาลดำเนินการบริหารประเทศโดยผ่านกระบวนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองจึงถือเป็นกลไกสำคัญในการดำเนินการทางการเมือง เนื่องจากเป็นตัวกำหนดให้การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนมีแบบแผนที่แน่นอน และที่สำคัญคือ พรรคการเมืองยังเป็นตัวเชื่อมระหว่างรัฐบาลกับประชาชนอีกด้วย (ภิญโญ ไตรสุริยธรรมา, 2546)

ในสวนประเทศไทยพรรคการเมืองของไทยถือกำเนิดขึ้นเป็นครั้งแรกตามรัฐธรรมนูญอาณาจักรไทย พ.ศ. 2489 โดย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นผู้ริเริ่มจัดตั้งพรรคก้าวหน้าขึ้นแต่ในขณะนั้นยังมิได้มีการจดทะเบียนพรรคการเมืองอย่างเป็นทางการ จนกระทั่งในสมัยรัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติพรรคการเมือง พ.ศ. 2498 ขึ้น เมื่อวันที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2498 ถือเป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์การเมืองของไทย (วิสุทธ์ โโพธิ์แทน, 2554) ซึ่งลักษณะของพรรคการเมืองไทย ประกอบด้วยระบบพรรคการเมืองและโครงสร้างพรรคการเมืองของไทย (สถาบันพระปกเกล้าและองค์การอิสระ, 2546) ในระยะเวลาที่ผ่านมาเมืองค้ประกอบ

แต่ละด้านที่ทำให้ระบบพรรคการเมืองไทยไม่มีความมั่นคงเข้มแข็ง และความก้าวหน้ามากนัก ดังสามารถที่อาจจะวิเคราะห์ได้จากประเด็นหลักๆ ดังนี้ ประเด็นแรก: สาระสำคัญของนโยบายพรรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยนโยบายที่กำหนดไว้ก็มักมีลักษณะกว้างๆ ขาดแนวทางและวิธีการที่ชัดเจนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย พรรคการเมือง จึงต้องมีการกำหนดยุทธวิธีที่จะนำเสนอนโยบายเพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายและจะต้องมีการนำหลักวิชาการมาใช้ในการรณรงค์การเลือกตั้ง โดยการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ทำให้ผู้สมัครชนะการเลือกตั้ง ไม่ว่าจะการปราศรัยหาเสียงของผู้สมัครต่อประชาชน การโฆษณาประชาสัมพันธ์โดยมีสื่อโฆษณาที่สำคัญคือ การติดป้ายโฆษณาในที่ชุมชนที่มองเห็นได้ชัดเจน และการใช้สาธารณมติดกับการรณรงค์เลือกตั้งเป็นเรื่องที่แยกจากกันไม่ออก ในประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตยผู้อ่าน ผู้ชมหรือผู้เสพสื่อจะเฝ้าติดตามผลสำรวจทางสื่อต่างๆ อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในช่วงที่มีการเลือกตั้ง ซึ่งการรับรู้จะมีผลกระทบต่อการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในเชิงกลยุทธ์ การเลือกตั้งหรือปฏิภยาล้อยตามกัน ถือเป็นอีกประเด็นที่มีความสำคัญเป็นอันดับสอง ส่วนประเด็นสุดท้ายคือ นโยบายสาธารณะ ถือเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชาชน พรรคการเมือง รัฐสภา สภาตุลาการ ระบบราชการ ระบบบริหารและราชการส่วนท้องถิ่น จากการที่นโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตของระบบการเมืองที่มีผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน เนื่องจากว่า นโยบายสาธารณะเป็นประเด็นที่พรรคการเมืองจะต้องนำเสนอต่อสาธารณชน โดยเฉพาะพรรคการเมืองที่จะจัดตั้งรัฐบาล (สถาบันมาตรฐานสากลภาครัฐแห่งประเทศไทย, 2545)

การเมืองไทยในยุคปฏิรูปซึ่งเป็นการเมืองที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลง ขณะที่พรรคการเมืองก็อยู่ระหว่างการปรับตัวด้วยเช่นกัน ทั้งพรรคการเมืองและระบบการเมืองต่างก็ต้องดำรงอยู่ในระบบภาวะที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนด้วยกันทั้งสองฝ่าย รัฐธรรมนูญเป็นเครื่องมือหลักในการกำหนดกระแสในการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ดังนั้นพรรคการเมืองไทยนอกจากจะต้องมีหลักการบริหารจัดการ ทั้งในเรื่องของการวางแผน การจัดองค์กร การจัดคนเข้าทำงาน การอำนวยความสะดวกหรือการสั่งการ การประสานงาน การรายงาน และการบริหารและการควบคุมงบประมาณ (จิระ หงส์ลดารมภ์, 2550 : 67) แล้วยังต้องมีการตกลงกันใน 2 เรื่อง คือ มีการตกลงในเรื่องหลักอำนาจการปกครอง (Principles of government) และมีการเสนอ

นโยบายของพรรค (Policy platform) ต่อประชาชน (Schweyer, Allan, 2014, p. 112) ซึ่งมีประเด็นสำคัญอยู่ตรงที่ว่า ขั้นตอนที่สำคัญของกระบวนการนโยบายของพรรคการเมืองไทยมีการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Policy implementation) กันอย่างจริงจังแค่ไหน (Dubois, David D., 2013, p. 221) ทั้งนี้เพราะหากพรรคการเมืองมีนโยบายดีแต่ไม่มีการนำไปปฏิบัติก็ย่อมไร้ความหมาย การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงถือเป็นกระบวนการที่เป็นการแปลงนโยบายที่เป็นนามธรรมไปสู่การเป็นรูปธรรมในรูปแบบแผนงานหรือโครงการ นับเป็นภารกิจที่สำคัญของข้าราชการประจำ ซึ่งในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงผู้ที่เกี่ยวข้องทุกส่วน รวมทั้งปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จซึ่งจะช่วยลดภาวะความเสี่ยง อันจะส่งผลต่อความสำเร็จทางการเมืองในภาพรวมของพรรคการเมืองนั้นๆ โดยตรง สิ่งที่ควรตระหนักเป็นอย่างยิ่งเกี่ยวกับประเด็นปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ก็คือ คุณลักษณะของนโยบาย วัตถุประสงค์ของนโยบาย ความเป็นไปได้ทางการเมือง ความถูกต้องทางทฤษฎีและเทคโนโลยี ความเพียงพอของทรัพยากร งบประมาณ กำลังคน เครื่องมือ เครื่องจักร ที่ดิน ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุผล (Miller, Lawrence M., 2013, p. 91)

จากประเด็นความเป็นมาอันสำคัญดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงประเด็นความสำคัญของปัญหาการวิจัยในครั้งนี้ ในทัศนะส่วนตัวของผู้วิจัย จึงมีความเห็นว่า นโยบายพรรคการเมืองของไทยควรต้องมีขีดความสามารถในการแก้ไขปัญหาประชาชนได้ และที่สำคัญควรที่จะต้องผลักดันการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็นมิติของการวางนโยบายพรรคการเมือง (The Dimension of Setting Policy Political Party) การวางยุทธวิธีทางการเมือง (The Dimension of Laying Tactics Political) และมิติของนโยบายสาธารณะ (The Political Dimension of Public Policy) ที่สัมฤทธิ์ผล มีความฉับไว ลึกซึ้งและกว้างขวางรอบด้าน มีความเป็นมาตรฐานสากลสูง โดยนโยบายจะต้องมีความทันสมัยตามสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรอบด้าน ซึ่งต้องมีความครอบคลุมวิถีชีวิตของประชาชนในวงกว้าง รวมทั้งมีความอ่อนไหวละเอียดอ่อนต่อภาวะจิตวิทยา รวมทั้งมีมิติทางวัฒนธรรมด้วย ในภาพรวมนโยบายพรรคจะต้องมีขีดความสามารถในการแก้ไขปัญหาสำคัญของประเทศและพัฒนาประเทศให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดได้ มีความเป็นตัวแทนผลประโยชน์ที่คมชัด

เจาะจงลงไปถึงปัจเจกบุคคล ซึ่งพรรคการเมืองไทยจะต้องสามารถใช้นโยบายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างพลังสนับสนุนในการเมือง โดยแปลงนโยบายให้เป็นรูปธรรม เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ มองเห็นและสัมผัสเข้าถึงได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ทำการวิจัยเรื่องการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมือง โดยศึกษาว่า การบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติของพรรคการเมืองไทย ควรมีหลักการใด และการนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง มีความสำคัญต่อพรรคการเมืองในมิติใดบ้าง ตลอดจนพรรคการเมืองควรมีแนวทางในการกำหนดกรอบของตัวแบบการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองในมิติต่างๆ ทั้งสามกันอย่างไรร่าง เพื่อให้พรรคการเมืองไทยยุคใหม่สามารถที่จะได้ตัวแทนที่มีความชัดเจนมากขึ้นและตรงประเด็น โดยมุ่งวางรากฐานและกำหนดเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาทั้งของประเทศและประชาชน ตลอดจนแสวงหาเครือข่ายพันธมิตรให้ครอบคลุมในวงกว้าง โดยเฉพาะประเด็นที่อยู่บนพื้นฐานของความต้องการที่แท้จริงของประชาชน จนสามารถนำไปสู่การวางแผนการดำเนินงานทางการเมืองไม่ว่าจะเป็นนโยบายพรรค การวางยุทธวิธีทางการเมือง และนโยบายสาธารณะ อันยอมทำให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน และเป็นประโยชน์ในการยึดครองพื้นที่ทางการเมืองของพรรคการเมืองไทยเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะการบริหารจัดการที่ดีนำมาสู่การสร้างผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงาน และสำหรับการดำเนินงานทางการเมืองนั้นโดยมีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมาใช้ ย่อมนำมาซึ่งการวางนโยบายพรรคการเมือง การวางยุทธวิธีทางการเมืองและนโยบายสาธารณะที่สัมฤทธิ์ผล จนสามารถนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบของตัวแบบการบริหารจัดการข้อมูลจากการสำรวจสาธารณมติในการวางยุทธวิธีทางการเมืองและนโยบายสาธารณะที่มีประสิทธิภาพได้ในที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษากำหนดการดำเนินการทางการเมือง
3. เพื่อค้นหาแนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมือง

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหลักการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง โดยค้นหาแนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทย โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จากกลุ่มผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จาก 10 องค์กร จำนวน 20 คน กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน จำนวน 20 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก และการสนทนากลุ่มกับตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ จำนวน 20 คน ดังมีกระบวนการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. วิธีการกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่กำหนดขนาดไว้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถตั้งข้อเท็จจริงให้มากที่สุด ซึ่งวิธีการดังนี้

1.1 ใช้วิธีเลือกจากกลุ่มผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน และตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความรู้เรื่องราวเกี่ยวข้องกับหลักการบริหารจัดการทางการเมืองไทยในหลายๆ มิติ และการนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง และที่สำคัญคือ เป็นบุคคลหลักที่มีความเต็มใจให้ความร่วมมือในการไขคำตอบเพื่อค้นหาแนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทยได้

1.2 ใช้วิธีการสร้างความคุ้นเคยกับผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน และตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ ตลอดจนสมาชิกในพรรคการเมืองต่างๆ ของประเทศไทย เพื่อแสวงหาผู้ที่มีคุณสมบัติที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับระบบเมืองไทยได้ละเอียดและลึกซึ้ง ทั้งที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลง หรือวิกฤตการณ์ต่างๆ ของประเทศ หรือเป็นผู้ที่มีระยะเวลาอยู่ในประเทศไทยมายาวนานพอสมควรในการรับรู้เรื่องราวทางการเมืองไทยเป็นอย่างดี และเป็นผู้ที่มีจิตใจอยากถ่ายทอดข้อมูล เพื่อประโยชน์ต่อประเทศชาติและสังคมด้วย

1.3 จากนั้นผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น โดยใช้เทคนิคสโนว์บอล (Snow-ball) เพื่อค้นหาบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับหลักการบริหารจัดการ วิธีการนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมืองไทย

ระบบการเมืองไทย และที่สำคัญคือ เป็นผู้ที่พร้อมจะให้ข้อมูลอันสำคัญต่อการวิจัยในครั้งนี้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่เพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ไว้คือ เป็นแบบสัมภาษณ์ (Interview Guild) ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งในแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้มีการตั้งประเด็นคำถามในลักษณะที่เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ ซึ่งโครงสร้างของคำถามนั้นไม่ได้เป็นคำถามตายตัว ทั้งนี้เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยเครื่องมือเหล่านี้ประกอบไปด้วย แบบการสัมภาษณ์ ตารางเวลาในการนัดหมายและการสัมภาษณ์ เครื่องบันทึกเสียง อุปกรณ์เครื่องเขียนที่ใช้ในการจดบันทึก และกล้องถ่ายรูป ทั้งนี้เครื่องมือดังกล่าวมานั้นจะเป็นตัวช่วยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถดำเนินการได้ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังมีขั้นตอนในการจัดทำแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

2.1 วิเคราะห์และพิจารณาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำถามที่สามารถตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งในที่นี้เกี่ยวข้องกับ

2.1.1 หลักการบริหารจัดการ หรือ POSDCoRB ประกอบด้วย การวางแผน (P-Planning) การจัดองค์กร (O-Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (S-Staffing) การอำนวยการหรือการสั่งการ (D-Directing) การประสานงาน (Co-Coordinating) การรายงาน (R-Reporting) และการบริหารและการควบคุมงบประมาณ (B-Budgeting)

2.1.2 การนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง โดยใช้หลักของพรรคการเมือง 3 ประการคือ นโยบายพรรคการเมือง กำหนดยุทธวิธีทางการเมืองของพรรคการเมือง และนโยบายสาธารณะ

2.2 นำแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ หลังจากการเห็นชอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ไปทดลองสัมภาษณ์กับกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มให้ข้อมูลสำคัญ 6 ราย เพื่อปรับปรุงข้อคำถามและรายละเอียดในประเด็นคำถาม เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความเข้าใจในประเด็นที่ต้องการสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยจำเป็นต้องสร้างความเข้าใจและปรับแนวการใช้คำถามเพื่อบรรลุตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามที่กำหนดไว้

2.3 ได้แบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์ที่จะใช้เป็นแนวในการสัมภาษณ์
เก็บข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดช่วงระยะเวลาในการศึกษาออกเป็น 2 ระยะ โดยการ
ออกภาคสนามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.1 ระยะที่หนึ่ง : ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมใน
เหตุการณ์หรือกิจกรรมต่างๆ ทางการเมืองของพรรคการเมืองไทย ทั้งในลักษณะที่
เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อนำไปประกอบกับการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์
แบบเจาะลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยสังเกตการณ์ในประเด็นต่างๆ ที่น่าสนใจ อย่างเช่น
การประชุมสัมมนา การตรวจประเมินคุณภาพ พิธีกรรมต่างๆ อันสะท้อนให้เห็นหลักการ
บริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง โดยค้นหา
แนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการ
การเมืองไทย ในขณะที่ผู้วิจัยได้ทำการค้นหาคูบุคคลผู้ที่มีความรู้
ประสบการณ์ และระยะเวลาที่ทำงานในพรรคการเมืองมากพอสมควร โดยการสัมภาษณ์
เชิงลึกทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ต้องการสำหรับ
ค้นหาแนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการ
ดำเนินการทางการเมืองไทยต่อไป

3.2 ระยะที่สอง : ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์อันเป็นแนวทางในการ
สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญตามที่ได้กำหนดไว้ซึ่งเป็น
ผู้ให้ข้อมูลที่มีความรู้ในเรื่องนั้นจริงๆ เพื่อค้นหาแนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการ
เพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทย หรือปรากฏการณ์
ที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะข้อมูลซึ่งเป็นความรู้ในผู้เกี่ยวข้องมีความรู้ในเรื่องทางการเมือง
ไทยนั้นจริงๆ (Tacit Knowledge) ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับแบบแผนความคิด
พฤติกรรม วัฒนธรรม ค่านิยม ตลอดจนจนถึงการรับรู้ และการปรับตัว เพื่อความอยู่รอด
ของระบบการเมืองไทยที่มีความชัดเจน อันนำมาเป็นฐานในการวิเคราะห์และนำเสนอ
ในรูปแบบต่างๆ ทั้งการสัมภาษณ์ที่เป็นทางการ และการสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ
การสัมภาษณ์ที่เป็นทางการ ดังมีขั้นตอนดังนี้

3.2.1 ผู้วิจัยจะมีการกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ชัดเจนแน่นอน มีการนัดแนะเวลา และวันในการสัมภาษณ์ที่แน่นอน โดยมีการป้อนประเด็นคำถาม ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้เป็นแนวทาง

3.2.2 ผู้วิจัยได้มีการบันทึกข้อมูลที่เป็นระบบและนำมาตรวจสอบ วิเคราะห์ โดยมีการกระทำซ้ำบุคคลเดิมในกรณีที่วิเคราะห์ข้อมูลแล้วพบว่ายังได้ข้อมูล ไม่ชัดเจนครบถ้วน ในการสัมภาษณ์บางกรณี ผู้วิจัยได้ใช้คำถามที่มีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในขณะนั้นบางประเด็น มาเป็นคำถามในการพูดคุยสนทนา ข้อมูลที่ได้ ทั้งหมดนำมาทำการศึกษาวิเคราะห์ เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการอภิปรายต่อไป ทั้งนี้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้คำนึงถึงประสิทธิภาพของข้อมูล และตั้งอยู่บน จรรยาบรรณของการเป็นนักวิจัย

4. การตรวจสอบข้อมูล

เนื่องจากว่า ข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญนั้นมีความสำคัญ ต่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างความเชื่อมั่นของข้อมูล โดยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบหลายทิศทาง (Data Triangulation) ซึ่งเป็นการตรวจสอบที่ใช้แหล่งข้อมูลที่มีความหลากหลายของสภาวะ จันทวานิช (2555 : 316) ทั้งนี้ เพื่อเป็นการยืนยันว่า รูปแบบการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการ ดำเนิน การทางการเมืองไทย ที่คั่นหามานั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตรงตามปรากฏการณ์จริง

5. การจัดการทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้มีการจัดเก็บแบ่งข้อมูลตามประเภทกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งได้กำหนดไว้ 3 กลุ่มหลักๆ คือ กลุ่มผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จาก 10 องค์กร จำนวน 20 คน กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน จำนวน 20 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ เจาะลึก และการสนทนากลุ่มกับตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ จำนวน 20 คน โดยแต่ละกลุ่มผู้วิจัยมีรหัสกำกับเอาไว้และจัดเรียงตามวันที่ทำการสัมภาษณ์ เพื่อเตรียม นำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป ดังมีขั้นตอนต่อไปนี้

5.1 ผู้วิจัยได้พยายามถอดเทปและทำการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จาก อุปกรณ์ต่างๆ เหล่านั้น ในแต่ละวันที่มีการออกภาคสนามตามที่ได้นัดหมายและทำการ บันทึกข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ ทั้งเทป และการจดบันทึกในแบบฟอร์ม รวมทั้งมีการบันทึก ภาพตามแต่โอกาส เทปถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับผู้วิจัยมาก

5.2 จากนั้นทำการรวบรวมบันทึกไว้ในฐานข้อมูลอย่างเป็นระบบอีกครั้ง โดยมีการจัดเก็บแบ่งข้อมูลตามประเภทกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ 3 กลุ่มหลักๆ ดังกล่าว

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยอาศัยแนวคิดวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งขั้นตอนหลักๆ ดังนี้

6.1 ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการถอดเทปคำสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลทุกคนเป็นความเรียงและจัดทำบัญชีรายการเอกสารข้อมูลเพื่อทำการตรวจเช็ค โดยใช้รหัส (Coding) กำกับ ซึ่งเป็นการลงรหัส (Code) ที่ลับเฉพาะที่กำหนดโดยผู้วิจัย ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองผู้ให้ข้อมูลที่จะต้องปิดเป็นความลับ ทั้งนี้บัญชีผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้แยกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญออกเป็น 3 กลุ่มโดยกำหนด Code ดังนี้

6.1.1 กลุ่มผู้บริหารองค์กรบริหารส่วนตำบล

6.1.2 กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน

6.1.3 ตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ

6.2 ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการถอดเทปเป็นความเรียงเชิงพรรณนาในขั้นตอนที่ 1 ของทุกคนมาดำเนินการจัดทำเอกสารฉบับล่าสุด (Final Transcription) ของแต่ละคน เพื่อการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล

6.3 ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยได้นำ Final Transcription มาดำเนินการวิเคราะห์ให้ความหมายกับข้อมูล (Conceptualizing Data) ที่เป็นปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดตามความเป็นจริงโดยการอ่านหลายๆ รอบเข้าไปซ้ำมาเพื่อตีประเด็นทำความเข้าใจ ตีความ ให้ความหมายกับข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบ Concepts ที่สะท้อนปรากฏการณ์ทั้งที่คล้ายคลึงกันเหมือนกัน และส่วนที่มีความแตกต่างกันของแต่ละเหตุการณ์ แต่ละการกระทำหรือสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์จากคุณลักษณะ (Properties or Dimension) ของข้อมูลและกำกับด้วยการระบุรหัส (Code) การ Coding ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนที่มีการวิเคราะห์แยกแยะข้อมูล เพื่อระวังความผิดพลาดในการใส่ Code ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการขีดเส้นใต้กำกับเพื่อแสดงสัญลักษณ์ในแต่ละความหมาย (Meaning) ด้วยปากกาสีต่างๆ ในการกำหนด Code ผู้วิจัยกระทำใน Final Transcription ของผู้ให้ข้อมูลทุกคนในลักษณะเดียวกัน

และทุกแนวคิด (Concept) โดยผู้วิจัยได้กำหนดสาระสำคัญหลัก (Themes) ไว้ ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐาน (Demographic Data)
2. หลักการบริหารจัดการ
3. การนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง
4. แนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่

การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทย

6.4 ขั้นตอนที่ 4 หลังจากผู้วิจัยให้ Code กำกับข้อมูลของทุกท่านเรียบร้อยแล้ว ก็เป็นขั้นของการนำประเด็นต่างๆตาม Code มาจัดหมวดหมู่รวมกันตามเนื้อหาสาระ (Categories or Sub-Themes) ในแต่ละกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

6.5 ขั้นตอนที่ 5 นำข้อมูลในขั้นตอนที่ 4 ทุกๆ Sub-Themes สำหรับทุกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยได้พิจารณาการกระจุกของข้อมูลแต่ละ Sub-Themes ทุก Concept พร้อมทั้งพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

6.6 ขั้นตอนที่ 6 ผู้วิจัยได้นำเอา Themes ต่างๆ มาเชื่อมโยงข้อมูลเพื่อค้นหาข้อสรุปทั่วไปและแนวคิด โดยทั้งนี้ผู้วิจัยพิจารณาถึงความหนาแน่นหรือการกระจุกของเหตุการณ์และการกระทำที่เกิดขึ้น เพื่อวิเคราะห์ถึงความแกร่งของหลักการบริหาร อันมีผลต่อการดำเนินงานที่มุ่งต่อความสำเร็จและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ซึ่งมีความจำเป็นของพรรคการเมืองไทยในแต่ละยุค รวมทั้งหาความสัมพันธ์ของสถานการณ์ทางการเมืองทั้งหมด เพื่อวิเคราะห์ภาพรวมของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทยในมิติทั้งสามนั้นๆ ซึ่งถือเป็นการตีความ (Making Interpretations) หาข้อสรุป

6.7 ขั้นตอนที่ 7 สรุปแนวคิดหลักการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทย เป็นรูปแบบที่ระบบการเมืองไทย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งค้นหาแนวทางการสร้างเสริมการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทย โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งได้กำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากกลุ่มผู้บริหาร

องค์การบริหารส่วนตำบล จาก 10 องค์กร จำนวน 20 คน กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน จำนวน 20 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก และการสนทนากลุ่มกับตัวแทนหัวหน้ากลุ่มจากภาคราชการ จำนวน 20 คน ดังสามารถที่จะสรุปผลการวิจัยออกได้เป็นสามประเด็นหลักคือ

ประเด็นแรก : ในความคิดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักการบริหาร หรือ POSDCoRB ประกอบด้วย การวางแผน (P-Planning) การจัดองค์กร (O-Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (S-Staffing) การอำนวยความสะดวกหรือการสั่งการ (D-Directing) การประสานงาน (Co-Coordinating) การรายงาน (R-Reporting) และการบริหารและการควบคุมงบประมาณ (B-Budgeting) สามารถนำมาจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติทางการเมืองได้

ประเด็นที่สอง : ในมุมมองของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนมากแล้วมีความเห็นว่า การนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมือง มีความสำคัญต่อพรรคการเมืองเป็นอย่างยิ่ง เพราะสามารถที่จะนำมาใช้เป็นฐานข้อมูล (Database) ในการกำหนดมิติหลักของพรรคการเมืองได้ คือ นโยบายพรรคการเมือง ยุทธวิธีทางการเมืองของพรรคการเมือง และนโยบายสาธารณะดี

ประเด็นสุดท้าย : ตัวแบบการบริหารจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทยในมิติของการวางนโยบายพรรคการเมือง (The Dimension of Setting Policy Political Party) การวางยุทธวิธีทางการเมือง (The Dimension of Laying Tactics Political) และมิติของนโยบายสาธารณะ (The Political Dimension of Public Policy) ที่สัมพันธ์ผล โดยมีหลักการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ก็คือ “POSDCoRB > Pop Tap Pup” Model

อภิปรายผล

ผลการวิจัยที่พบว่า หลักการบริหารตามความคิดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่แล้วมีความเห็นว่า POSDCoRB อันประกอบด้วย การวางแผน (P-Planning) การจัดองค์กร (O-Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (S-Staffing) การอำนวยความสะดวกหรือการสั่งการ (D-Directing) การประสานงาน (Co-Coordinating) การรายงาน

(R-Reporting) และการบริหารและการควบคุมงบประมาณ (B-Budgeting) สามารถนำมาจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติทางการเมืองได้ ทั้งนี้เนื่องจากว่า การบริหารจัดการดังกล่าวข้างต้นเป็นหลักการที่เป็นที่นิยมและใช้กันจนมาถึงทุกวันนี้ แต่เนื่องจากในปัจจุบันเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง มีเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย ภาวะแวดล้อมและปัจจัยแทรกซ้อนต่างๆ รวมทั้งข้อมูลข่าวสารที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเกือบทุกวัน บทบาทของการบริหารจัดการในแต่ละชั้นตอนจึงต้องมีการประยุกต์เพื่อให้ความสอดคล้องสถานการณ์ในภาวะการณ์ปัจจุบันมากขึ้น

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย (2556 : 6) ได้ประเมินความพร้อมในการบริหารจัดการของจังหวัดมีองค์ประกอบที่นำมาพิจารณา 6 องค์ประกอบได้แก่ 1) ภาวะผู้นำของผู้ว่าราชการจังหวัด 2) การแปลงยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติ 3) การมุ่งเน้นลูกค้าผู้รับบริการ 4) การวัดผลการวิเคราะห์และการจัดการความรู้ 5) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และ 6) การจัดการกระบวนการ ผลการศึกษาโดยรวมทั้งประเทศพบว่า ระดับการบริหารงานมีคะแนนเฉลี่ย 3.19 จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.21–3.87 เพื่อให้การบริหารงานของจังหวัดนับตั้งแต่ใช้ระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จังหวัดได้ริเริ่มการบริหารงานรูปแบบใหม่ที่เห็นว่าเป็นนวัตกรรมทางการบริหารที่โดดเด่น เช่น ด้านการวางแผนจังหวัดได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมกัน มีการบูรณาการแผนงานโครงการร่วมกัน ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำยุทธศาสตร์ ด้านระบบข้อมูลมีการบริหารข้อมูลสารสนเทศ และในขณะเดียวกันประชาชนที่มีส่วนร่วมในการดำเนินงานมากกว่าเดิม แต่อย่างไรก็ตามการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการก็ยังมีปัญหาอยู่บ้าง เช่น ด้านงบประมาณ ด้านการมอบอำนาจ และด้านการวางแผนการดำเนินงาน เป็นต้น และยังสอดคล้องกันกับชัยยงค์ ปัญญาประภาพร (2250 : 134) วิจัยเรื่องการบริหารจัดการคนเก่งของภาครัฐ กรณีศึกษากระทรวงพลังงาน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการคนเก่งของกระทรวงพลังงานที่เกี่ยวข้องกับปัจจัย 4 ด้าน คือ ด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร ด้านความมุ่งหมายให้บรรลุผลสำเร็จ ด้านการดำเนินการ และด้านระบบเครือข่ายของโครงการ ที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไข โดยปัญหาที่พบสอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณคือ ปัญหาจากการสนับสนุนของผู้บริหารและผู้บังคับบัญชาที่ยังไม่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจังเป็นประเด็น

สำคัญ นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคภายในองค์กรอีกคือ วัฒนธรรมขององค์กร นโยบาย องค์กร ระบบการทำงานภายในองค์กร ค่านิยมร่วม โครงสร้างองค์กร และผู้ไม่มีส่วนร่วม ในโครงการ ที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการคนเก่งของกระทรวงพลังงาน เนื่องจากไม่เห็น โอกาสความก้าวหน้าหรือผลตอบแทน ไม่ได้ประเมินผลงานตามความสามารถเป็นหลัก

สำหรับข้อค้นพบที่ว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนมากแล้วมีความเห็นว่า การนำ นโยบายไปสู่การกำหนด การดำเนินการทางการเมือง มีความสำคัญต่อพรรคการเมือง เป็นอย่างยิ่ง เพราะสามารถที่จะนำมาใช้เป็นฐานข้อมูล (Database) ในการกำหนด มิติหลักของพรรคการเมืองได้ คือ นโยบายพรรคการเมือง ยุทธวิธีทางการเมืองของ พรรคการเมืองและนโยบายสาธารณะดี สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าข้อมูลจาก การนำนโยบายไปสู่การกำหนดการดำเนินการทางการเมืองมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ บริหารงานทางด้านต่างๆ ของพรรคการเมืองไทยในมิติต่างๆ ได้ เนื่องจากว่า เป็นกระจก สะท้อนความคิดเห็นของสังคมที่พรรคการเมือง ไทยสามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อที่จะ สร้างโอกาสและความได้เปรียบทางการเมืองอย่างมาก อาทิ ใช้ในด้านการวางแผนในการ ดำเนินการทางการเมือง ใช้ในการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาอุปสรรค และโอกาส ทางการเมืองในรูปแบบ SWOT รวมทั้งสามารถช่วยในการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทาง หรือทางเลือกที่ดีที่สุด ซึ่งสามารถใช้ประกอบการแก้ปัญหาต่างๆ ได้ตรงกับประเด็น เพราะข้อมูลที่มีประสิทธิภาพย่อมเปรียบเสมือนเป็นส่วนหนึ่งของการบันทึกเหตุการณ์ ต่างๆ ทางการเมืองในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง หรือแม้แต่ ประเด็นต่างๆ ที่สังคมสนใจ ในทัศนะของผู้วิจัยมีความเห็นว่า ประเด็นดังกล่าวสะท้อน ชี้ได้ว่า พรรคการเมืองต้องประกอบไปด้วยกลุ่มคนที่รวมตัวกัน เพราะมีอุดมการณ์หรือ ความคิดเห็นในทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมคล้ายคลึงกัน จึงควรรวมตัวกันด้วย ความสมัครใจเพื่อกำหนดแนวนโยบายในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ร่วมกัน

ข้อค้นพบจากการวิจัยดังกล่าวมีความสอดคล้องกันกับลิลิต ธีรเวทิน (2546 : 211) ได้อธิบายไว้ว่า การเมืองการปกครองไทยมีหน้าที่หลัก ก็คือ การให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน โดยการจัดกิจกรรมเพื่อให้ความรู้ทางการเมืองและเสริมสร้าง ทักษะคิดแก่สมาชิกและประชาชนอย่างต่อเนื่องในทุกพื้นที่ ตามแนวทางปรัชญา อุดมการณ์และนโยบายของพรรค การเป็นตัวกลางเชื่อมประสานผลประโยชน์ระหว่าง คนกลุ่มต่างๆ ในสังคม กรณีที่เกิดความขัดแย้งในผลประโยชน์ที่มีอาจตกลงกันได้ พรรค

ต้องหาทางแก้ไขโดยการกำหนดนโยบายหรือผลักดันให้มีการหากฎหมายและระเบียบปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา เพื่อให้คนกลุ่มต่างๆ เกิดความเข้าใจและร่วมกันทำงานเพื่อสังคม และยังสอดคล้องกันกับสิดา สอนศรี และคณะ (2546 : 156) ได้อธิบายไว้ว่าการสรรหาบุคคลเข้าสู่ระบบการเมือง พรรคต้องระดมและแสวงหาการสนับสนุนจากประชาชนในรูปของการเข้ารับบุคคลที่มีความศรัทธาในอุดมการณ์ของพรรคเข้าเป็นสมาชิกและผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรค เพื่อให้พรรคมีความเข้มแข็งและรักษาความสัมพันธ์กับกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ซึ่งการระดมสรรพกำลังทางการเมืองโดยการรวบรวมประชาชน กลุ่มบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ มาสนับสนุนนโยบายของพรรคการเมืองตามความเชื่อในอุดมการณ์ของพรรค เมื่อพรรคการเมืองได้เป็นรัฐบาลก็จะทำให้การบริหารประเทศของพรรคได้รับการสนับสนุนจากประชาชน หรือในกรณีที่พรรคฝ่ายค้าน ก็จะทำให้ฝ่ายค้านมีความเข้มแข็ง และสามารถตรวจสอบการปฏิบัติงานของรัฐบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนตัวแบบการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทยในมิติของการวางนโยบายพรรคการเมือง การวางยุทธวิธีทางการเมืองและนโยบายสาธารณะ โดยมีหลักการ บริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพก็คือ “POSDCoRB > Pop Tap Pup” Model ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การบริหารจัดการที่ดีนำมาสู่การสร้างผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานทางการเมือง ยิ่งในภาวะปัจจุบันที่ต้องแข่งขันกันมากขึ้น อันเนื่องมาจากสภาพปัจจุบันที่การเมืองของไทยกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่าน เพื่อนำไปสู่การปฏิรูปการเมือง ความผันผวนทางการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของระบบการเมืองที่มีมาช้านาน รวมทั้งพรรคการเมืองและระบบการเมืองก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันจนแยกไม่ออก ดังนั้นความนิยมจากประชาชน จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งของผู้ที่อยู่ในแวดวงการเมือง รวมทั้งพรรคการเมืองและเหล่าบรรดานักการเมืองที่ต้องช่วงชิงและแข่งขันเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากประชาชน ตัวแบบนี้จึงอาจใช้เป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะเป็นหนทางนำไปสู่การเข้าไปครองใจประชาชนอย่างยิ่งในแบบบูรณาการ จากตัวแบบที่ได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้นี้มีความสอดคล้องกันกับสุจิต บุญบงการ (2548) อธิบายว่าพรรคการเมืองถือเป็นองค์กรทางการเมืองของประชาชนในระบบการปกครองสมัยใหม่ ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับองค์กรอื่นๆ กล่าวคือ มีจุดกำเนิดและวิวัฒนาการไปตามบริบทของสังคมและการเมืองเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ ควรมีการสร้าง

และพัฒนาผู้นำทางการเมืองโดยการคัดเลือกบุคคลที่มีความเหมาะสม เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ควบคุมและกำกับดูแลการหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ให้ความรู้และอบรมสมาชิกเพื่อสร้างผู้นำทางการเมืองรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพ มีความสามารถที่เหมาะสมกับตำแหน่ง ดังที่สมาน ริงสิโยภุชญ์ (2548 : 117) ที่ได้อธิบายว่า ตัวแบบถือเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและเป็นช่องทางแสดงออกทางการเมืองของประชาชนและสมาชิก ทั้งการแสดงความคิดเห็น ร้องทุกข์ ร้องเรียน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง สนับสนุนช่วยเหลือและส่งเสริมพรรคการเมือง ซึ่งในการกำหนดทิศทางการบริหารประเทศในฐานะรัฐบาลหรือเป็นฝ่ายค้าน พรรคที่ชนะการเลือกตั้งจะมีหน้าที่จัดตั้งรัฐบาลและรับผิดชอบในการบริหารประเทศตามนโยบายที่กำหนดไว้ ส่วนพรรคการเมืองที่มีได้เป็นรัฐบาลจะต้องทำหน้าที่เป็นฝ่ายค้านเพื่อตรวจสอบการบริหารของรัฐบาล

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้นำพรรคการเมืองหรือรัฐบาล ควรนำข้อมูลในการกำหนดยุทธวิธีทางการเมืองของพรรคการเมือง มาใช้ในการกำหนดจุดแข็งหรือสร้างข้อได้เปรียบทางการเมือง โดยใช้ศักยภาพ ทักษะ ความรู้ และการบริหารจัดการข้อมูลที่มีอยู่มาใช้ในการวางยุทธวิธีทางการเมือง โดยมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนที่มุ่งสู่ความสำเร็จในการดำเนินการทางการเมือง ซึ่งจะออกมาในรูปของนโยบายพรรค ข้อกำหนด หรือแผนในการดำเนินงานของพรรค

1.2 จากข้อค้นพบว่า หลักการบริหาร POSDCoRB สามารถนำมาจัดการเพื่อนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติทางการเมืองได้ ดังนั้นควรนำหลักการนั้นมาใช้เป็นแนวทางในการธำรงรักษาการดำเนินการทางการเมืองที่เข้มแข็งไว้ เพื่อเอื้อต่อการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ทางการเมืองที่เป็นประโยชน์ให้กับประเทศในโอกาสต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็จะได้วิธีการและแนวทางในการปกป้องหรือขจัดหลักการที่ขัดขวางการดำเนินงานของระบบการเมืองไทย ซึ่งผลที่ได้จากการบริหารจัดการในการนำไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งในทางการเมือง ถือเป็นภาระสนองตอบและต่อยอดที่ตรงกับความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

1.3 ผู้บริหารประเทศควรตระหนักถึงตัวแบบการบริหารจัดการเพื่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการดำเนินการทางการเมืองไทย ที่สะท้อนให้เห็นถึงมิติของการวางนโยบายพรรคการเมือง การวางยุทธวิธีทางการเมืองและนโยบายสาธารณะ ซึ่งการคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้สามารถสร้างเสริมหลักการทางการเมืองของแต่ละพรรคการเมืองไทยได้ ถือเป็นสิ่งที่ประเทศต้องต้องมีการดำเนินการด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ได้หลักการบริหารจัดการที่ดี อันจะนำไปสู่การสร้างผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานทางการเมืองไทย นั้นย่อมนำมาซึ่งการวางนโยบายพรรคการเมือง การวางยุทธวิธีทางการเมืองและนโยบายสาธารณะที่สัมฤทธิ์ผล

2. ข้อเสนอเพื่อการทบทวนต่อไป

2.1 ควรศึกษารูปแบบของนโยบายพรรคการเมืองโดยเฉพาะ เพื่อเป็นการสื่อสารในการขับเคลื่อนระบบพรรคการเมืองสู่ทิศทางที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งสภาพปัญหาและอุปสรรคของพรรคการเมือง

2.2 ควรศึกษาแนวทางการวางแนวทางหรือกำหนดยุทธวิธีทางการเมืองของพรรคการเมืองไทย ซึ่งข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนที่ได้รับนี้ พรรคการเมืองสามารถใช้เป็นส่วนช่วยให้สามารถตัดสินใจในการกำหนดนโยบายพรรคให้ตรงกับความต้องการของประชาชนมากที่สุด เพื่อสร้างโอกาสทางการเมืองของพรรคที่จะเข้ามาเป็นแกนนำในการบริหารประเทศ

2.3 ควรสำรวจความเข้าใจของประชาชนชาวไทยที่มีต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะที่พรรคการเมืองจะนำไปปฏิบัติต่อประชาชนและประเทศชาติ เพื่อนำมาเป็นฐานในการวางระบบและกำหนดกิจกรรมในการสร้างเสริมระบบการเมืองไทยที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างแท้จริงต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จีระ หงส์ลดารมภ์. (2550). **เปิดประเด็นการบริหารคนเก่ง (Talent Management) ในมุมมองของนักพัฒนาบุคลากรมืออาชีพ**. แหล่งที่มา URL: <http://www.hrcenter.co.th>.
- ชัยยงค์ ปัญญาประภาพร. (2250). **การบริหารจัดการคนเก่งของภาครัฐ กรณีศึกษา กระทรวงพลังงาน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สันสิทธิ์ ขวลิขิตดำรงค์. (2546). **หลักการบริหารรัฐกิจกับระบบราชการไทย**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ปริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ลิขิต ธีรเวคิน. (2546). **วิวัฒนาการการเมืองการปกครองไทย พิมพ์ครั้งที่ 9**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภิญโญ ไตรสุริยธรรมา. (2546). **October No. 2 Political Economy & International Relation**. กรุงเทพฯ: Openbooks.
- สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย. (2556). **รายงานวิจัยเรื่องการบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัดในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระดับพื้นที่**. กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.
- สุจิต บุญบงการ. (2548). **การพัฒนาทางการเมืองของไทย : ปฏิสัมพันธ์ระหว่างทหาร สถาบันการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2546). **การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาน รังสิโยภักษ์. (2548). **การบริหารราชการไทย : อดีต ปัจจุบัน และอนาคต**. กรุงเทพฯ : บรรณกิจการพิมพ์.
- สติเวน เทน แอฟ และคณะ. (2557). **โมเดลการจัดการแห่งศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: พงษ์วีรินทร์การพิมพ์.
- วิสุทธิ์ โพธิแทน. (2554). **การดำเนินงานกิจการของพรรคการเมืองไทย**. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- สถาบันพระปกเกล้าและองค์กรอิสระ. (2546). **ภาพรวมของรัฐธรรมนูญและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540**. กรุงเทพฯ: คลังวิชา.

- สถาบันมาตรฐานสากลภาครัฐแห่งประเทศไทย. (2545). **ระบบมาตรฐานสากลของประเทศไทยด้านการจัดการและสัมฤทธิ์ผลของงานภาครัฐ**. กรุงเทพฯ: สำนักงาน ก.พ.
- Dubois, David D. (2013). **Competency-Based Performance Improvement**. California : Unite Media Group.
- Lawler III, Edward E. (2011). **Creating High Performance Organizations**. New York: Jossey-Bass.
- Miller, Lawrence M. (2013). **Designing the High Performance Organization**. New York: Miller Howard Consulting Group.
- Schweyer, Allan.(2014).**Talent Management Systems: Best Practices in Technology Solutions for Recruitment, Retention and Workforce Planning**. New York: Wiley.